
Ku nowej edycji ustawy o ochronie dóbr kultury i o muzeach

Ochrona Zabytków 41/4 (163), 299

1988

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Dobłą tradycją PP Pracowni Konserwacji Zabytków jest organizowanie raz lub dwa razy w roku spotkań o charakterze szkoleniowym dla pracowników pracowni specjalistycznych PKZ. Odbývają się one w różnych miejscach Polski i często połączone są z objazdem najbogatszego w zabytki regionu. Problematyka spotkań jest bardzo różnorodna, ponieważ związana jest z tematami, jakimi zajmują się pracownie badawcze PKZ.

Pierwsze tegoroczne spotkanie specjalistów z Pracowni Dokumentacji Naukowo-Historycznej zorganizował lubelski oddział PKZ w dniach 17–19 maja 1988 r. łącząc je z obchodami 20-lecia swej działalności. Sesję zatytułowano: *Wkład poszczególnych dyscyplin w ochronę oryginalnej substancji zabytkowej w całościowym procesie konserwatorskim*. Ten z istoty swej niezwykle obszerny temat referowany był w oparciu o konkretne realizacje PKZ w Lublinie: zespół kamienic przy ulicy Grodzkiej 3, 3a, 5 oraz budynek Trybunału. Obiekty te położone są na Starym Mieście. Na mocy decyzji Rady Narodowej Lublina z roku 1972 trwają tu od kilkunastu lat zakrojone na szeroką skalę prace rewaloryzacyjne. Histo-

rię oraz wyniki badań archeologicznych i architektonicznych budynków referowała mgr Jadwiga Czerepińska, długoletni i doświadczony pracownik lubelskiego zespołu PDNH; o badaniach, a następnie o konserwacji polichromii mówił mgr Roman Konkolewski; projekty restauracji kamienic wraz z projektami aranżacji niektórych wnętrz przedstawiła inż. arch. Ewa Kipta, a budynku Trybunału – inż. arch. Halina Landecka; przebieg prac konserwatorskich omówiła mgr Elżbieta Dobrowolska-Piondło.

Wystąpienia te nakreśliły ciekawy obraz złożonej problematyki badawczej i konserwatorskiej lubelskiej Starówki. Pokazały też jak istotne jest znalezienie i zrealizowanie takiej funkcji współczesnej w budynkach zabytkowych, aby bez większych strat oryginalnej substancji mogły one służyć społeczeństwu.

Zarówno referaty oraz szczegółowe zwiedzanie obiektów, jak i interesująca, dyskusja udowodniły, że w lubelskim oddziale PP PKZ zasada interdyscyplinarnej współpracy funkcjonuje bez zarzutu. Przygotowanie na początku lat siedemdziesiątych banku wiadomości

archiwalnych dla wszystkich historycznych działek mieszkalnych Starego Miasta umożliwiło pogłębienie badań historycznych, otworzyło pole działania archeologom, badaczom architektury i innym specjalistom. Rezultaty uzyskane w przekazanych użytkownikom domach ul. Grodzkiej potwierdzają, że był to start udany. Główny problem obecnego etapu prac to powiększenie skali prac (co jednak jest uzależnione wielkością przeznaczonych na ten cel środków finansowych) oraz zdecydowane zmniejszenie kubatury domów przeznaczonych na cele niemieszkalne.

Sesję uzupełniało zwiedzanie zabytków Kazimierza i Puław. Problematykę konserwatorską spichlerzy, ruin zamku i budynku łaźni w Kazimierzu omówiła Jadwiga Czerepińska, natomiast zespołu pałacowego Czartoryskich w Puławach – Grażyna Michalska. Oddziałowi lubelskiemu PKZ należą się słowa podziękowania i uznania za ciekawy program sesji, sprawną jej organizację i niezwykle interesujące wystąpienia.

Witold Topolski

KU NOWEJ EDYCJI USTAWY O OCHRONIE DÓBR KULTURY I O MUZEACH

Minister Kultury i Sztuki decyzją nr 2 powołał komisję do opracowania projektu ustawy o ochronie zabytków i o muzeach. Na czele stanął prof. Aleksander Gieysztor, wiceprzewodniczącym został prof. Stanisław Nahlik, a sekretarzem mgr Maria Sarnik, członkowie: prof. Janusz Bogdanowski, prof. Olgierd Czerner, mgr Eugeniusz Kempa, prof. Wojciech Kalinowski, prof. Jerzy Kowalczyk, prof. Adam Miłobędzki, dr Tadeusz Polak, prof. Władysław Ślesieński, prof. Jerzy Szablowski, prof. Zdzisław Żygulski. Obsługę Komisji zapewni Departament Ochrony Dóbr Kultury, Muzeów i Plastyki.

Dostojne, o bardzo wysokim dorobku merytorycznym grono składa się – jak widać – głównie z dyrektorów muzeów, pracowników wyższych uczelni. Zabrakło w nim – choćby dla podtrzymania zasady, że chodzi o zabytki – jednego urzędującego wojewódzkiego konserwatora zabytków. Nie ma także instytucjonalnego przedstawiciela ich organizacji profesjonalnej – Stowarzyszenia Konserwatorów Zabytków, choć niektórzy z członków komisji należą do Stowarzyszenia. Zaproszenia do udziału w pracach formułowane były *ad personam*.

Harmonogram prac przewiduje wnie-

sienie nowego projektu ustawy do sejmiku w 1989 r. Stanie się to, zanim czytelnik otrzyma obecny egzemplarz „Ochrony Zabytków”. Ma więc nasza nota raczej charakter dokumentowania zdarzeń niż dyskusji. Trudno jednak nie powtórzyć opinii, którą wyraziliśmy w „Ochronie Zabytków” nr 1 z 1986 r. (s. 54), gdy komentując skład Rady Ochrony Zabytków przy Ministrze Kultury i Sztuki zwróciliśmy uwagę na niemal kompletny brak w niej profesjonalistów związanych z ochroną zabytków.

I.k.